

λάζιο, χωρίς άστραπές και σύννεφα, στὸ ἥσυχο κύμα ποῦ ἔρχεται νὰ σπάσῃ στὰ πόδια τοῦ βράχου τοῦ ἀγαπημένου του, στὴν ἥσυχη νυχτιὰ ποῦ δὲν φοβᾶται μήπως ταραξοῦν τὸν ὕπνο της οἱ θόρυβοι τῆς ἡμέρας.

Τὴν εὐτυχία ποῦ εἶχε στήσῃ τὸ παλάτι της ἀνάμεσα ἀπὸ τὲς πρὸ ταιριασμένες ψυχές καὶ ποῦ εἶχε στεφανωθῇ μὲ τὲς χρυσές ἀχτῖδες, ποῦ ἐσκόρπιζαν τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά, ποῦ στεφάνωναν δυὸ χαριτωμένα παιδικὰ μέτωπα....

Μὰ ξαφνικὰ περνᾷ ἓνα σύννεφο.

Ἀφίνει ὀπίσω ἓνα ἐλαφρὸ ἐλαφρὸ κρότο, ἔτσι καθὼς περνάει βιαστικὸ, ἓνα κρότο παράξενο, σὰν ὅταν σπᾶν ἓνα λεπτὸ ξύλο, σὰν ὅταν τὸ σαράκι τρώγῃ ἐκεῖνο ποῦ τοῦ χρησιμεύει γιὰ φωλιά.

Ὁ κρότος αὐτὸς φθάνει ἕως τὴν καρδιά.

Τὸν ἀκολουθεῖ ἓνας δευτέρος, ἓνας τρίτος...

Τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου σὰν νὰ μαλώνουν ἀναμεταξύ των.

"Ἐνας ἀγέρας φαίνεται σὰν ν' ἄρχεται ἀπὸ μακριὰ. Ἡ σκόνη ποῦ σηκώνει ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς Λύπης σκεπάζει τὸ ὠμορφο παλάτι τῆς Εὐτυχίας.

Τὰ φύλλα τῶν πρασίνων δένδρων—τῶν ἐλπίδων—χτυπιοῦνται ἀνάμεσά των, σφυρίζουν μὲ δύναμι καὶ ἡ θάλασσα ἡ βουρκωμένη φανερώνει τὴν ἀγριὰδα, πῶχει μέσα της κι' ἀπειλεῖ νὰ πνίξῃ τὸν ἄμοιρο, ποῦ χτυπᾷ τὰ πλευρά της...

Ὁ ἥλιος ποῦ ἦταν ψηλὰ ὡς τώρα, ἀρχίζει νὰ σκιάζεται. Σὲ λίγο χάνεται. Δυὸ ἀχτῖνες μονάχα μένουν, τυλιγμένες σὰν βόστρυχοι μικρῶν παιδιῶν.

Μὰ εἶνε ἀδύνατες, σὰν κι' αὐτοὺς, νὰ ἀντικαταστήσουν ὅλο τὸν ἥλιο.

Κι' ἐπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ μιὰ πνοή, ποῦ δὲν πρόφθασε νὰ κρυσώσῃ, μιὰ ψυχὴ χαράσσει ἓνα δρόμο φωτεινὸ...

Μία ψυχὴ ποῦ ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἄπειρο, ἐνῶ συγχρόνως κλαίει γιὰ ἐκεῖνο ποῦ ἄφησε, ἀφ' οὗ τὸ γινώρισε...

Σὰν δάκρυα τρέμουν κάποιες σταγόνες καὶ λάμπουν μέσα στὸ φωτεινὸ σύννεφο ποῦ ἀφίνει πίσω της. Ἐνα δάκρυ πέφτει στὴ γῆ...

"Ἐνας λυγμός, ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἀκολουθοῦν τὸ πέταγμά της, ξαπλώνεται στὸν ἀγέρα...

Καὶ τότε παντοῦ ἀκούεται ἓνας θρήνος...

"Ἐνας θρήνος ἀπ' ὅτι ἐγκατέλειψε.

"Ἐνας θρήνος βαρὺς ἀπ' τὴν καρδιά βγαλμένος τὴ στιγμὴ ποῦ τὴν κόβει τὸ μαχαίρι...

Καὶ αἱ νότες ἀκούονται δυνατές. Πέρνουν ὅλη τὴ δύναμὶ της. Μία καρδιά ζωντανεύει μέσα τους.

Μία καρδιά σπαράσσεται.

Ὅτε ἡ ἄγρια θάλασσα, οὔτε ὁ φοβερὸς ἀέρας, ποῦ κάμνει μιὰ τρομακτικὴ συμφωνία μέσα σὲ ὀλόκληρα δάση, ἔχουν τόσην ἀγριὰδα καὶ δύναμι.

"Ἐνα παράπονο, ἓνα κλάμμα, χειρότερο καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Θυέστη, μιὰ ἀφάνταστη ἀπελπισία μαρμαρώνει καθὲς αἰσθημα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λύπη...

Σὰν σταγόνες βροχῆς τὰ δάκρυα βρέχουν τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου.

Καὶ μέσα ἀπὸ τὴ διαύγειά τους, μέσα ἀπὸ τὸν θρήνο τῶν κοκκάλων ἓνας θεῖος ἤχος σὰν μουσικὴ χίλιων ἀγγέλων ἀκούεται καὶ μιὰ Παρθένια φανερώναται στὰ μάτια τῆς ψυχῆς.

Ἀπλώνει τὰ κατάλευκα χέρια της—δειγμὰ τῆς καρδιάς της—καὶ προσπαθεῖ ν' ἀγκαλιάσῃ, νὰ προσφυλάξῃ ἀπὸ τὸ σῴσιμο τὲς ὠμορφες ἀχτῖνες—ἀπομεινάρια τοῦ ἡλίου—ποῦ κόντεῦσαν νὰ χαθοῦν μέσα στὴν ἄγρια ἐκείνη πάλῃ τῶν στοιχείων.

Μία μεγάλη χαρὰ κλονίζει τὴν ψυχὴ σ' αὐτὴ τὴν ὀπτασία.

Ἡ χαρὰ πολεμᾷ μὲ τὴ λύπη καὶ νικᾷ.

Μὰ ἡ ψυχὴ νικιέται...

"Ἐνας φωτεινὸς δρόμος, ραντισμένος μὲ λυγμούς καὶ δάκρυα τὴν τραβᾷ...

Ἡ φυλακὴ—τὸ σῶμα—μένει ἄδεια μὲ σπασμένες τὲς ἀλυσσίδες.

Τὸ πιάνο μένει χωρὶς ἤχο μὲ σπασμένα τὰ κόκκαλα...

Μὰ τὸ χαρτί, τὸ ἄψυχο πρῶτα, ἔχει τώρα μέσα του ζωὴ.

Μία ζωὴ παρμένη ἀπ' ὅτι ἔσθυσε γύρω του καὶ ποῦ θὰ φεγγοβολᾷ γιὰ καθὲς ἓνα, ποῦ θὰ ξέρῃ νὰ τὴν διαβάσῃ.

Μία ζωὴ, γεμάτη ἐμπνευσι καὶ ὠμορφιά, ποῦ θὰ δώσῃ τὴν ἀθανασία στὸν πατέρα, κι' ἓνα μέλλον γεμάτο ἐλπίδες στὰ ὀλόξανθα παιδιά...

ΜΥΣΙΝΗ

ΕΙΡΩΝΕΙΑΙ

Δύο μόνον εὐχαριστήσεις ἐνδύσκομεν εἰς τὸ σπῆτι μας. Τὴν ὥραν ποῦ βγαίνομεν ἔξω καὶ τὴν ὥραν ποῦ ἐπιστρέφομεν.

* Ἡ τιμὴ δὲν ἔχει πλέον ἢ ἐπαγγελματίας.

* Τὸ ἐλάττωμα τῆς ἰσοότητος εἶνε οὗ τὴν ζητοῦμεν πάντοτε μὲ τοὺς ἀνωτέρους μας.

* Τὸ ἥμιον τῶν δῶν γράφομεν εἶνε ἐπιβλαβές· τὸ ἔτερον ἥμιον δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε.

* Ἐπρελαινόμεν γι' αὐτὸν τὸν νέον καὶ τώρα οὔτε νὰ τὸν ἰδῶ θέλω. Πόσον εὐκόλα ἀλλάζουν οἱ ἄνδρες!

* Ἡ ἀποφασιστικότης ἐγκρεται πολλάκις εἰς τὸ νῦν εἶνε κατεῖς σκληρὸς διὰν πρέπει.

* Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ὑγεία δμοιάζουν εἰς τὸ διὰν δὲν αἰσθάνεται κατεῖς τὴν ἀξίαν των παρὰ διὰν τὰς χάω.

* Ὅταν ἡ γυναῖκα, ἀπιστήσῃ ὁ εὐγενὴς ἀνὴρ ἢ τὴν ἀφίνει ἢ σιωπᾷ· μέσος ὁρος· δὲν ὑπάρχει.

* Δύο θέσεις ἔχει ἡ γυνή. Ὅταν εἶνε τιμία, τὴν ἐκτιμοῦν καὶ δὲν τὴν πλησιάζουν. Ὅταν εἶνε ἐλαφρά, τὴν πλησιάζουν ἀλλὰ δὲν τὴν ἐκτιμοῦν.

* Μία γυναῖκα κλονιζομένη, ἔχει ἤδη πέσει.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΕΚ